

SENTÈNCIA de 18 de març de 2003

Error en la declaració de voluntat: efectes.- Bona fe contractual.- Diligència en el compliment de les obligacions: determinació del grau de diligència.
- Determinació de l'import dels danys.- Prescripció extintiva: no es pot apreciar d'ofici i no escau al·legar-la en la segona instància.- Prescripció extintiva: diferències amb la caducitat.- Indefensió.
- Principi de contradicció.- Recurs d'apel·lació: naturalesa jurídica.- Prova de testimonis.
- Valoració de la prova

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. Josep W. va interposar demanda de reclamació de quantitat, a tramitar pel procediment civil ordinari, en data 26-11-1999, en virtut de la qual sol·licitava que es condemnés a l'entitat financera BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. al pagament de la quantitat de 150.000 dòlars USA, amb més els interessos des del dia 28 de maig de 1993 o, de forma subsidiària, des de la contesta de la demanda, i amb imposició de les costes processals a la part demandada.

La representació processal de BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. va formular, en data 14-1-2000, contesta a la demanda instada per la part agent, segons la qual demanava la desestimació de la demanda i la imposició a la part agent de les costes de la instància.

II.- L'Honorable Tribunal de Batlles va dictar sentència, de data 4-2-2002, essent la seva part dispositiva la que segueix: "DECIDEIX: Que ha de desestimar i desestima la demanda formulada pel Sr. Jozef W. contra la societat Banc Internacional d'Andorra, S.A., absolutent aquesta darrera de les pretensions del demandant, imposant a la part agent el pagament de les costes judicials causades, inclosos honoraris d'advocat i procurador, a acreditar en període d'execució de sentència".

III.- La representació processal de la part agent va formular recurs d'apel·lació contra la sentència d'instància i va presentar, en data 25-2-2002, el seu escrit de conclusions, segons el qual sol·licitava la revocació de la sentència recorreguda i que es dictés una altra estimatòria de les seves pretensions i que imposés les costes de primera i segona instància a la part defenent.

Per el contrari, la part apel·lada va demanar, en escrit de contesta a les conclusions de data 17-5-2002, que es confirmés la sentència i s'imposessin les costes d'aquesta instància a la part recurrent.

IV.- Aquest Tribunal Superior de Justícia va dictar sentència, en data 11 de juliol de 2002, en virtut de la qual establia: "DECIDIM que hem d'estimar el recurs d'apel·lació que ha interposat el senyor Josep W. contra la sentència que ha dictat l'Honorable Tribunal de Batlles, Secció Civil, el dia 4 de febrer de 2002 en els autes 210-1/99 i amb revocació d'aquesta sentència, hem de condemnar i condemnem al Banc Internacional d'Andorra, SA a pagar al senyor Josep W. la quantitat de 150.000 dòlars USA amb els seus interessos legals des de la data de contesta a la demanda; amb imposició de les costes de la segona instància a la part apel·lant".

La Sala dictà Aute, de data 22-7-2002, d'aclariment de la sentència d'11-7-2002, segons el qual afirmava que "DECIDEIX Que hem d'estimar i estimem en part el recurs d'aclariment que ha interposat la representació processal del senyor Josep W. contra la sentència d'aquesta Sala d'11 de juliol de 2002, en el sentit de corregir els errors materials que apareixen en el fonament de dret cinquè de la sentència esmentada i la seva transcendència a la part dispositiva de la sentència i decretar la imposició de les costes de la primera instància a la part defenent, i no fer una condemna expressa en costes en la segona instància".

V.- La representació processals de BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. formulà, en data 26-7-2002, incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència d'aquesta Sala de data 11 de juliol de 2002, per què fos anul·lada i les actuacions es retrotreguin al moment anterior al debat jurisdiccional de la Sala i que es dicti sentència segons el que sol·licitava aquesta part.

La representació processal del Sr. Josep W. es va oposar a l'incident de nul·litat d'actuacions, per mitjà d'escrit de data 9-8-2002, i va sol·licitat la desestimació de l'incident i la imposició de les costes del mateix a la part promotora.

Així mateix l'entitat BANC INTERNACIONAL S.A. va formular incident de nul·litat d'actuacions, en data 6-8-2002, contra l'Aute de 22-7-2002 resolutori del recurs d'aclariment.

El Sr. Josef W. es va oposar a l'incident de nul·litat plantejat i va demanar el rebuig del mateix, amb imposició de les costes a la part instant.

La Sala civil del Tribunal Superior de Justícia dictà, en data 12-9-2002, Aute que decidia "ANULAR l'Aute d'aquesta Sala de data 22 de juliol de 2002, per tal que es procedeixi en la conformitat indicada en l'últim paràgraf del fonament de dret d'aquesta resolució".

En data 19-9-2002, aquesta Sala dictà un nou Aute pel qual desestimava la pretensió d'anul·lació de la sentència ferma, essent la seva part dispositiva la següent: "DECIDEIX DESESTIMAR la pretensió d'anul·lació de la sentència ferma dictada per aquesta Sala el dia 11 de juliol de 2002 i condemnar a la part que ha promogut l'incident al pagament de la totalitat de les costes que ha originat".

I, en data 24-10-2002, la Sala civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un Aute que resolvia el recurs d'aclariment, després del trasllat del mateix a la part defenent, i resolvia el que segueix: "DECIDEIX Estimar en part el recurs d'aclariment interposat per la representació processal del senyor Josef W., en el sentit de no imposar les costes de la segona instància a la part apel·lant i d'imposar a la part defenent les costes de la primera instància fins el límit de cent mil pessetes".

VI.- La representació processal de BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA S.A. va formular recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional, segons escrit presentat el dia 14-10-2002, contra la sentència d'aquesta Sala d' 11 de juliol de 2002. Després de l'informe del Ministeri Fiscal, de data 30-10-2002 i de les al·legacions del recurrent d'11-12-2002 i del Sr. Josef W. de la mateixa data, el Tribunal Constitucional va dictar sentència, de data 27-1-2003, essent la seva decisió la següent: "DECIDEIX: Primer Estimar parcialment el recurs d'empara 2002-9-RE, interposat per la representació processal de l'entitat bancària Banc Internacional d'Andorra, SA contra la sentència de l'11 de juliol del 2002, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia. Segon 1. Anul·lar la sentència de l'11 de juliol i l'Aute del 19 de setembre del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia. 2. Declarar l'obligació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de pronunciar-se sobre l'al·legació de l'entitat bancària Banc Internacional d'Andorra, SA relativa a les proves per establir, si s'escau, el perjudici sofert pel Sr. Josef W.

Tercer. Publicar la present sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra".

VII. De conformitat amb el que estableix la part decisòria de la sentència del Tribunal Constitucional, de data 27-1-2003, correspon de nou a aquesta Sala resoldre el recurs d'apel·lació i pronunciar-se específicament respecte de l'al·legació relativa a la prova i quantificació, en el seu cas, del perjudici patit per la part agent del present procés.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La resolució del recurs d'apel·lació formulat per la representació processal del Sr. Josef W. exigeix, per un costat, analitzar els motius en els quals es fonamenta la impugnació de la sentència esmentada, que fan referència a una inadequada valoració de la prova, ja que, al parer del recurrent, la negligència de l'entitat bancària existeix i va motivar la producció d'un perjudici econòmic en la part agent per un import de 150.000 dòlars USA, i, per l'altre, examinar l'al·legació relativa a la prescripció, realitzada en la segona instància, en l'escrit de contesta a les conclusions i en l'acte de la vista, i així mateix l'argumentació que el Banc Internacional d'Andorra empra per a entendre que no s'ha provat la producció d'un perjudici a la part agent ni el quantum del mateix.

En ares de la claredat expositiva, del deure de congruència i de donar complida resposta a l'exigència de motivació i fonamentació en l'ordenament jurídic de les sentències (arts. 10 i 86.2 CPA), s'escau examinar, en primer terme, les al·legacions referents a l'institut de la prescripció i, a continuació, examinar si es pot concloure o no amb el recurrent que el Banc Internacional d'Andorra no fou diligent en el desenvolupament de la gestió dels interessos del seu client, Sr. Josef W., així com, si l'anterior qüestió rep una solució positiva, examinar si ha existit o no perjudici, i d'existir com s'ha de quantificar aquest.

II.- Quant a la prescripció, en l'escrit de contesta a les conclusions presentat per la direcció lletrada del Banc Internacional d'Andorra, s'afirma que a la part agent li incumbia instar una acció de reclamació de

quantitat i no esperar sis anys, per la qual cosa sustentava: "...amb tots els problemes de prescripció que podria també comportar aquest seu procedir, que certament no hem invocat fins ara i quina apreciació deixem tanmateix a criteri d'aquesta Sala". Pel que fa referència a l'al·legació de la prescripció en aquesta segona instància, esdevé convenient exposar les següents consideracions. En primer terme, la prescripció es configura com una excepció peremptòria i que, per tant, exigeix que sigui al·legada per la part que es pugui veure afavorida per la mateixa. I, des d'aquest punt de vista, i a diferència del que succeeix amb l'institut de la caducitat, que és apreciable d'ofici i no es susceptible d'interrupció, la prescripció ha de ser adduïda per la part litigant, sense que pugui ésser apreciada d'ofici, i és susceptible de ser interrompuda. I aquest és el criteri que aquesta Sala ha vingut manifestant en les seves sentències de 22 de gener de 1998, 13 d'abril de 2000 i 13 d'octubre de 2000. En segon terme, si bé és cert que segons una disposició continguda en el Codi de Justinià (8,36,8) la prescripció es pot al·legar en qualsevol moment del litigi, no ho és menys aquesta possibilitat s'ha d'adequar als principis processals que actuen en el procés civil i que permeten, d'acord amb allò que es disposa a l'article 10 de la Carta Magna, que les dues parts litigants es trobin en situació d'igualtat i disposin de les mateixes possibilitats de defensa. Per consegüent, la al·legació en segona instància de l'excepció de prescripció no solament s'enfronta amb la consideració del sistema processal andorrà, on la segona instància no esdevé un nou judici, sinó només una revisió de la primera instància; ço que fa, per exemple, que els mitjans de prova en aquesta segona instància estiguin limitats a determinats supòsits (cfr. art 73 Llei Transitòria dels procediments judicials de 21 de desembre de 1993) i que s'evidencia amb la màxima "pendente appellatione nihil innovetur", sinó que a més l'anàlisi de l'excepció de prescripció en aquesta segona instància significaria una greu limitació del principi de contradicció, tota vegada que la part perjudicada pel joc de l'institut prescriptiu no hauria tingut ocasió de defensar-se i, en concret, de proposar i practicar prova en relació a la interrupció de la prescripció en el supòsit concret. És per totes aquestes consideracions que s'ha de rebutjar que aquesta Sala pugui analitzar d'ofici la viabilitat de l'excepció de prescripció, introduïda ex novo, en aquesta segona instància, perquè si ho fes vulneraria l'article 10 CPA i situaria en situació d'indefensió a la part agent.

III.- En relació a la inadequada valoració de la prova que addueix la part apel·lant i en la qual fonamenta el seu recurs d'apel·lació, s'ha de posar en relleu el que

segueix. Els fets que originen el present recurs d'apel·lació són, en essència, els que segueixen. El Sr. Josep W., client del Banc Internacional d'Andorra, va establir amb l'entitat financera que, amb motiu del lliurament d'una mercaderia per import de 300.000 dòlars USA, volia garantir, abans de procedir al lliurament de la mateixa, que s'obtingués amb total seguretat el pagament de la mateixa. Es va establir entre les parts que el mitjà més segur per satisfer els interessos de la part agent era l'anomenat tèlex amb clau o codi. I així, el dia 28 de maig de 1993 el Sr. Josep W. va telefonar a l'entitat bancària defenent i va preguntar si s'havia rebut el tèlex i va obtenir una resposta afirmativa. Més tard, l'entitat bancària andorrana, mitjançant converses amb l'entitat financera italiana, va poder comprovar que el tèlex enviat era fals i que no es produiria cap transferència de dòlars.

Front a la tesi de l'Honorable Tribunal de Batlles que, en la seva sentència de 4-2-2002, considera que la demanda de la part agent s'ha de rebutjar perquè l'entitat bancària va informar de la rebuda d'un avís de transferència el dia 28 de maig de 1993 però no que s'hagués rebut el tèlex amb clau o codi i, per consegüent, no resta acreditada la manca de diligència de la part defenent, l'apel·lant sosté que, precisament, el dia 28 de maig de 1993, el Banc Internacional d'Andorra va informar al Sr. Josep W. que havia rebut el tèlex i, d'acord amb aquesta comunicació, es va procedir a lliurar la mercaderia i que fou després, davant de la manca de transferència dels dòlars per part de l'entitat bancària andorrana, quan se'l va informar que el tèlex rebut era fals i que no es produiria cap transferència dels fons que esperava i que esdevenien la contraprestació pel lliurament dels diamants al Sr. S.. I aquesta tesi sustentada per la part recurrent ha de ser acceptada, perquè del material probatori s'extreu que l'entitat financera Banc Internacional d'Andorra va comunicar al Sr. Josep W. que el mecanisme més segur per garantir que el preu de la mercaderia es portés a terme era el del tèlex amb codi o clau i que el dia 28 de maig de 1993 el Sr. Josep W. es va posar en contacte telefònic amb el Banc Internacional d'Andorra i se li va comunicar, com s'acredita per la carta remesa per la defenent de data 19 de juliol de 1995, que s'havia rebut el tèlex ("nous avons reçu le télex"). I aquesta contesta, en el marc del que havien pactat les parts, per garantir amb una total seguretat el pagament del preu de la mercaderia que s'havia de lliurar, només es pot entendre com que el tèlex que s'esperava (és a dir, el tèlex amb clau o amb codi), que era el que garantia i satisfia a la part agent, ja havia arribat. I aquesta conclusió s'extreu també pel fet que en el dret contractual si va poder existir una divergència entre la voluntat interna del Banc Internacional d'Andorra

i la que es va manifestar a l'exterior, aquesta discrepància entre la voluntat interna i la declarada, s'ha de resoldre a favor d'aquesta darrera, tota vegada que actuen els anomenats principis de confiança dels destinataris i de responsabilitat de l'emissor, que permeten al destinatari de la comunicació confiar en el contingut d'aquesta informació, sense que després es pugui adduir que la veritable voluntat fou una altra, ja que en aquest darrer cas s'infringeix un dels principis que travessen tota la regulació contractual, com és el principi de bona fe.

Aleshores, s'ha d'assenyalar que encara que sigui cert que qui va informar de la rebuda del tèlex només podia realment indicar la rebuda del mateix, però no de l'enviament dels fons, tota vegada que aquest darrer extrem només pot ésser contrastat per l'oficina central de l'entitat bancària, aquestes qüestions internes no poden projectar-se i perjudicar a la part agent, per quant ella havia pactat amb el Banc un mecanisme que li garantís amb tota fiabilitat la recepció dels fons, abans que procedís a lliurar la mercaderia. I, en aquest context, que repetim ha de venir determinat pel principi d'auto-responsabilitat en les pròpies declaracions i de confiança en el destinatari de les mateixes, quan, per via telefònica, s'informa a la part agent que s'ha rebut el tèlex, sense cap més additament ni cap limitació, aquest ho entén de la forma adequada en el context de les relacions establertes entre les parts; és a dir, que s'ha rebut el tèlex amb clau o codi i que el pagament està garantit i, per tant, pot procedir al lliurament de la mercaderia. I, des d'aquesta òptica, la diligència de l'entitat bancària, que no és l'abstracte, sinó la concreta i pròpia del món bancari (*quam in suis*) no va ser adoptada, tota vegada que, en el marc de les relacions amb el seu client, li va donar una contesta que va provocar que aquest lliurés la mercaderia, sense la seguretat de la percepció dels dòlars per pagar la mateixa. I aquesta manca de diligència origina que l'actuació de l'entitat bancària hagi de ser considerada negligent i que hagi d'esdevenir responsable dels danys i perjudicis que se li hagin ocasionat a la part agent, com resulta del que disposa el Digest 40,4,8.

IV.- Correspon ara analitzar l'existència de perjudici per la part agent i, si s'escau, la quantificació del mateix, així com les afirmacions de la part recurrent, segons les quals la conformitat amb els ròssecs, de data 1 de juliol de 1993, donada per la part agent significa la conformitat amb el saldo, sense que ara pugui pretendre el contrari i dirigir-se contra l'entitat bancària, a la vegada que planteja molt dubtes el que no hagués d'immediat

emprés accions. Si analitzem, en primer terme, aquestes consideracions de la part apel·lant s'ha de convenir que les mateixes no poden ésser acceptades. En efecte, el fet que la part agent no iniciés immediatament accions, sinó que la demanda es presentés l'any 1999, quan els fets van ocórrer l'any 1993, si bé només podria tenir transcendència quan al joc de la prescripció, que ja ha estat rebutjada, s'explica pel fet que es van mantenir comunicacions amb l'entitat bancària, com resta provat a les actuacions, on l'agent demanava a l'entitat bancària que l'indemnitzés degut a la seva negligència, mentre que la part defenent contestava eludint la responsabilitat pels fets succeïts i també perquè és probable que la part agent, abans d'iniciar la demanda contra l'entitat bancària, tractés de recuperar la mercaderia lliurada o obtenir el pagament del comprador. Per altra part, no es pot considerar que la conformitat atorgada als saldos, en data 1 de juliol de 1993, signifiqui l'exoneració de responsabilitat de l'entitat bancària pels fets esdevinguts el dia 28-5-1993, sinó que simplement signifiquen, d'acord amb el seu sentit literal i emmarcat en aquesta relació Banc-client que, al marge de l'operació relativa als 300.000 dòlars USA, la part agent estava d'acord amb el saldo que el seu compte presentava en aquella data.

Pel que es refereix al perjudici patit per la part agent i la seva quantificació convé assenyalar el que segueix. En primer terme, respecte del lliurament de la mercaderia s'ha de manifestar que ni a l'escrit de contesta a la demanda ni a l'escrit de conclusions es qüestiona el lliurament de la mercaderia. Es més, a l'escrit de conclusions de la part defenent (foli 169) es pot llegir literalment que "La realitat fou que el senyor S. no va pagar el preu dels diamants al senyor Josef W., el qual ja havia procedit a entregar-li la mercaderia prematurament. El senyor S. no va enviar el tèlex xifrat com se li havia demanat, enviant un tèlex ordinari que va resultar ser fals. I és aquesta malaurada operació comercial entre els dos diamantistes que el senyor Josef W. pretén ara responsabilitzar-ne al banc basant-se en unes preteses comunicacions errònies que el banc li hauria fet, al indicar-li la recepció d'un tèlex xifrat". I, d'acord amb aquests extrems, la sentència dictada per l'Honorable Tribunal de Batlles declarava com a fet indiscutit al tercer considerant el següent: "Tampoc ha estat discutit per les parts en què els diners mai van arribar al Banc Internacional d'Andorra, S.A. (i per tant tampoc van arribar al Sr. Josef W.) i que el Sr. Josef W. va entregar diamants al Sr. S. (comprador) per un valor de 150.000 dòlars U.S.A. en la seva oficina de Bèlgica el dia 28 de maig de 1993".

Malgrat les afirmacions anteriors que de per si ja acreditarien el lliurament de la mercaderia, tota vegada que esdevenia un fet no controvertit per les parts, i que fan al text en les al·legacions de la contesta a les conclusions; ço que no és viable processalment, convé assenyalar que la mateixa conclusió s'extreu de la prova practicada a les actuacions. En efecte, resta acreditat a les actuacions que el Sr. Josef W. és un diamantista de reconegut prestigi i solvència en els cercles en els quals desenvolupa la seva activitat. Així mateix consta que va tenir relacions comercials amb el Sr. S., tota vegada que s'ha aportat a les actuacions (foli 47) la carta dirigida al Sr. Josef W. de l'Institut Italià pel comerç exterior on s'indica la cita amb la societat DEA SERVICES, interessada en l'adquisició de diamants i que es cita al Sr. S. com a persona de contacte, i s'aporta (foli 53) un fax de KORDIAM B.V.B.A. dirigit al Bufet Arques on es manifesta que el mateix Institut va contactar amb aquesta firma diamantista per a establir relacions comercials, però que van trencar les negociacions amb el Sr. S. quan van detectar que el pretès pagament s'havia articulat a través d'un fax d'un Banc italià fals. Es més de la pròpia testifical de la Sra. Martos (foli 79) es reconeix que és cert que el Sr. Josef W. va sol·licitar informació sobre un procediment segur per garantir el preu abans de lliurar la mercaderia. I no només s'han provat l'existència de relacions comercials entre l'agent i el Sr. S., sinó que de la prova practicada es pot concloure que la mercaderia fou lliurada, no solament pel fet que en primera instància ni ho va discutir la part defenent i així ho va entendre com a fet no discutit la sentència d'instància, sinó perquè així ho corrobora també el Sr. C., testimoni proposat per la part agent. I si bé aquests testimoni fou tatxat per l'altra part litigant, s'ha de posar de relleu que la tatxa d'un testimoni no significa privar de tota validesa a la seva declaració, sinó que adverteix a l'òrgan judicial de les circumstàncies que concorren en el testimoni i que poden afectar la seva fiabilitat. En aquest cas, el Sr. C. declara que treballa, com a administratiu, des de fa vint-i-tres anys per la part agent i la seva declaració ha de ser tinguda en compte tota vegada que coincideix amb les restants conclusions que s'obtenen del material probatori. Així exposa el procediment amb tèlex amb clau o codi, que coincideix amb les explicacions de la part defenent, i amb la consulta que van fer a la seva entitat bancària a Bèlgica, que els va corroborar la fiabilitat d'aquest mecanisme, que va ser present en la conversa telefònica de l'agent amb el Banc Internacional d'Andorra i que la reacció fou positiva, el que s'adequa amb la contesta de l'entitat bancària, ja valorada per aquesta Sala, d'haver rebut el tèlex, i que es requeria el previ pagament dels diners per poder procedir

al lliurament de la mercaderia, ja que aquesta era la forma habitual de procedir amb clients nous (cfr. folis 100 a 102). Per tant, declara, com ja resta acreditat documentalment, que el Sr. S. va contactar amb ells, en nom de l'empresa DEA SERVICES i recomanant per l'institut italià pel comerç exterior, i afegeix que el lliurament de les mercaderies al Sr. S. es va produir el dia 28-5-1993, extrem que coincideix amb la declaració de la Sra. Martos que reconeix que és cert que el Sr. Josef W. va trucar per confirmar si s'havia rebut el tèlex i que dies abans havia trucat per establir un procediment segur de pagament, abans de lliurar la mercaderia, acordant emprar el del tèlex amb clau o codi. Per tant, malgrat la relació laboral del testimoni, aquesta Sala pot procedir a valorar la seva declaració d'acord amb aquesta circumstància i amb les raons de ciència que dóna i a tenir-la per vàlida i eficaç, ja que les seves respostes confirmen i coincideixen amb altres extrems acreditats documentalment o per altres mitjans de prova, i, per tant, s'ha d'admetre també les seves respostes pel que fa al lliurament de la mercaderia el dia 28 de maig de 1993 al Sr. S. Es més, la insistència del Sr. Josef W. i les trucades telefòniques després del dia 28 de maig de 1993 s'expliquen pel fet que els fons que se li havien de transferir no arribaven, malgrat haver fet entregar dels diamants, i el mateix s'esdevé amb les reclamacions per escrit, sol·licitant una indemnització a l'entitat bancària per haver-li assegurat la recepció del tèlex amb clau (dels diners), quan no era així.

En consonància amb allò que s'ha raonat amb anterioritat, resta acreditat el lliurament dels diamants i la manca de pagament dels mateixos, que s'havien de rebre a través de transferència bancària a l'entitat financera del defenent i pertoca ara quantificar els perjudicis que se li han generat a la part agent. Així, si bé és cert que el tèlex fals es referia a la quantitat de 300.000 dòlars USA i que la reclamació que origina el present procediment es limita a 150.000 dòlars USA, l'explicació d'aquesta diferència rau en la carta dirigida per la part agent a l'Entitat bancària andorrana, de data 9-5-95 (foli 38), i en la declaració del testimoni Sr. C. (foli 102) s'explica com es van succeir els esdeveniments, ja que, per raons tècniques, només van poder lliurar al client mercaderies per valor de 150.000 dòlars USA i que la meitat de la mercaderia que restava es lliuraria la setmana vinent, per tancar l'operació de venda que ascendia a la quantia total de 300.000 dòlars USA. D'aquí que el perjudici acreditat que se li ha ocasionat a la part agent s'ha d'establir en els 150.000 dòlars USA que es corresponen a la contraprestació que havia d'haver rebut el Sr. Josef W. pel lliurament de mercaderia al Sr. S. el dia 28-5-1993 i els interessos legals de l'esmentada quantitat a comptar des de

la contesta a la demanda, i que no es van rebre degut a la manca de diligència en l'actuació de la part defenent, ja que si aquesta hagués informat que el tèlex rebut no garantia el pagament, no s'hagués produït el lliurament de la mercaderia, tota vegada que el Sr. Josef W. va deixar palès en les seves relacions amb la part defenent, de la qual era client, que cercava la major seguretat en el pagament i que sense aquesta no efectuaria el lliurament de la mercaderia.

V.- L'èxit del recurs d'apel·lació es tradueix en la no imposició de les costes processals d'aquesta segona instància (Novel·la 82, capítol 10), mentre que l'estimació íntegra de les pretensions de la part agent suposa la imposició a la part defenent de les costes processals de primera instància, d'acord amb el criteri del venciment objectiu que es contempla al Codi 7,51,5.

Atesos els preceptes esmentats, la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMEM el recurs d'apel·lació interposat pel Sr. Josef W. contra la sentència dictada per l'Honorable Tribunal de Batlles, de data 4-2-2002, i la revoquem i en el seu lloc estimem la demanda presentada pel Sr. Josef W. contra el Banc Internacional d'Andorra i condemnen a la part defenent a pagar a la part agent 150.000 dòlars USA, amb més els interessos legals a comptar des de la contesta a la demanda i amb imposició a la part defenent de les costes de primera instància. No procedeix efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-